

at vi i saa Henseende ikke kan fremskaffe noget bedre Hjælpemiddel end dette: Tilvebringelse af Balance. Det er et meget vigtigt Ord, som vil faa stor Betydning: Balance paa Statens Regnskab, Balance paa Kommunens Regnskab og Balance paa de private Husholdningers Regnskab. Naar vi kommer dertil, at vi alle giver noget mindre ud, end vi tjener, saa tror jeg, at Kronen vil rette sig af sig selv, men for at naa dette kræves der, at Opsparingslysten i vort Folk støttes. Skal vi naa Balance og faa sunde økonomiske Forhold her i Landet, gælder det om at fremme denne Lyst til Opsparing, jeg tror, vi er kommet noget bort fra den. Det har interesseret mig under visse Forhandlinger i den senere Tid at faa oplyst, hvad jeg ikke vidste før, at de kloge Englændere lægger overordentlig megen Vægt paa at bevare denne Opsparingslyst i Befolkningen, derfor har de i England ikke nogen Formueskat, men en høj Indkomstskat, hvad jeg tror er af stor Betydning, da Befolkningen maa have det saaledes, at det, de sparer, det, de undlader at bruge af deres Indtægter — det er jo, som det gamle Ord siger, at meget kan der bruges, men med lidt kan der holdes Hus, der kan altid spares —, har de virkelig i Behold til Sikring af deres gamle Dage eller til Hjælp for deres Børn. Vi kan ikke nægte, at Opsparingslysten, denne gode Egenskab, som fandtes i saa høj Grad i det foregaaende Slægtled, er noget svækket i vor Tid. Nu tør det maaske siges, at der her er et Modsetningsforhold mellem vore talrige Tjenestemænd og dem, som arbejder i det frie Erhverv. Det er muligvis forklarligt, at der for Tjenestemanden, som mener sig sikret — jeg havde nær sagt baade i Liv og Død —, saa længe han kan bestille noget, for saa vidt ikke Staten gaar fallit, gennem sin Løn og, naar han bliver gammel, gennem sin Pension ikke i samme Grad som for Arbejderne i det frie Erhverv er en Drivfjeder til at spare, og det kan maaske i nogen Grad paavirke den offentlige Mening. Forholdet er vel nok det, at Tjenestemændene i Almindelighed bruger det, de tjener Aar for Aar. Det er en daarlig Skik ogsaa for Tjenestemændenes Vedkommende, men det er navnlig galt, hvis de, som arbejder i det frie Erhverv, mister den Opsparingslyst, som saa stærkt har kendetegnet det foregaaende Slægtled, hvilket Forhold det nuværende Slægtled i saa høj Grad har levet paa. Trods alle Teorier om, at det ikke betyder saa meget, og at man ikke skal lægge saa stor Vægt paa dette — man har jo givet mange teoretiske

Forklaringer paa den nuværende Situation, hvorved jeg navnlig tænker paa Kronens faldende Kurs —, maa jeg alligevel se saaledes paa Sagen, at det bliver Statens Opgave og nødvendigt for Samfundet at skabe en bedre Handelsbalance ved at fremme en konkurrencedygtig Produktion, indskrænke et overflødigt Forbrug og paa enhver Maade støtte og fremme Interessen for Opsparing af Kapital herhjemme, saaledes at det kan blive vor egen Kapital, vi har at sætte i vore Foretagender, og vi kan undgaa yderligere at optage udenlandske Laan. Ogsaa dette Hensyn mener jeg, man skal have i Tanker, naar der bliver Tale om at ændre vore Skattelove og slaa ind paa en anden Skattepolitik.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Rasmussen: Naar jeg faar Ordet i Morgen, skal jeg komme tilbage til det meget omtalte Spørgsmaal om Gaardmændenes Indtægter, men jeg har bedt om Ordet straks for at vise det ærede Medlem Hr. Pinstrup, at hans Opfattelse af mine Udtalelser er ganske forkert. Jeg har aldeles ikke almindeliggjort det, jeg oplyste om Svineavlens Rentabilitet, tværtimod. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg læse et Par Linier, som viser det. Jeg sagde: „Tænk nu, hvad det vil sige, hvis andre Bedrifter — det kan man ikke slutte deraf — giver blot tilnærmelsesvis en lignende Indtægt.“ Altsaa, jeg har sagt lige det stik modsatte. Nej, er der nogen, som har draget Slutninger af det Regnskab, er det den sagkyndige Konsulent, han har nemlig skrevet sin Artikel for at vejlede Landbrugerne, og han siger følgende, som jeg haaber, den højtærede Formand vil tillade mig at oplæse: „Da det nu er ved den Tid, hvor de fleste Landmænd tænker paa at faa de tomme Stier i Svinestalden besat med Grise, som skal være med til at omsætte en Del af den nye Høst til Flæsk, kunde følgende Svineregnskab hos Gdr. P. Christensen, Nørbæk, maaske have Interesse for de forskellige Svineproducenter.“ Her er den Mand, som almindeliggør Værdien af det Regnskab. Jeg har derimod været en forsigtig Mand og kun anført det som et enkelt Vidnesbyrd.

Borgbjerg: I Anledning af det Republikke, der forleden Dag fandt Sted mellem det ærede Medlem Hr. Fraenkel og mig, vil jeg gerne med Formandens Tilla-